

[Lønger]

citeten af det nye modtagelsescenter, aflslører ministeren, at direktør Tornøe i virkeligheden lukkede op for de inderste tanker; ellers var der nemlig ikke behov for de 450 pladser, som ministeren oplyser at der skal være. Alene af den grund er der meget, der tyder på, at det er helt korrekt, hvad Tornøe har udtalt. De 450 pladser er et antal, som oven i købet kan fordobles eller mindst fordobles, som ministeren udtrykker sig.

Det er i sandhed en ændring, socialdemokraterne her er med til. Man føler sig hensat til den tid, da de selv havde justitsministerposten. Det, der er tale om, er, at socialdemokratiet giver efter for den stemning, som gennem længere tid er blevet oppisket i befolkningen, ikke alene af fremskridtspartiet, men også gennem de udtalelser, som justitsministeren fremkom med allerede sidste år i oktober, og som hr. Gammelgaard kom med i november, da han talte om tossegodhed i forbindelse med dansk flygtningepolitik. Den slags bemærkninger er selvfølgelig med til at give et bestemt indtryk af dansk flygtningepolitik og vil også tale til bestemte negative sider i befolkningen. Det er det, socialdemokratiet nu er med til, og som det burde holde sig for god til.

Ole Espersen (S):

Jeg beklager ligesom andre ordførere, at den næsten enstemmige opbakning, der hidtil har været om vores udlændingelovgivning, ikke længere er til stede. Jeg må imidlertid sige, at jeg tror ikke, det kunne have været anderledes, ulykkeligvis.

Jeg går imidlertid ud fra, at der, når nu denne lovændring er vedtaget, på ny vil være vilje til under de givne vilkår at sikre den bedst mulige administration af lovgivningen, og at asylansøgenes forhold i det hele taget bliver de bedst mulige.

Med hensyn til det sidste er der et par forhold, der har bekymret mig og min gruppe.

Det er jo en kendsgerning, som det har været nævnt nogle gange i dag, at det for asylansøgerne er lang tid at vente på en afgørelse. Dette tidsrum vil fortsat forblive langt, det er der ingen tvivl om. Selv om vi får denne justering, vil der blive tale om mange måneders venten, og i den tid er der forskellige forhold, som vi, synes vi, må rette på, nu da vi ikke blot kan sige til os selv, at

det måske er en periode på ½ års tid, hvor der er nogle store problemer, og så forsvinder de efterhånden. Det gør de ikke. Vi må forestille os, at vi i endnu måske et par år eller mere vil have disse lange ventetider.

Det stiller nogle krav til os. Vi mener ikke, at det er forsvarligt længere, at voksne asylansøgere går uden nogen som helst form for beskæftigelse i månedervis. Det er vores opfattelse, at de bør have tilbud om undervisning – det kan være i dansk, det kan være i engelsk, blot noget rent elementært, så de kan tage en bus, gå på indkøb, eller hvad der nu kan være tale om. En sådan undervisning må naturligvis under ingen omstændigheder give dem en forventning om, at det er ensbetydende med, at deres ansøgning bliver godkendt, men i betragtning af, at disse problemer ser ud til at være vedvarende, er det vores opfattelse, at de må have et tilbud om et eller andet, der kan få deres dagligdag til at forløbe mere tilfredsstillende, end det er tilfældet i øjeblikket.

Det gælder også børnene. Der er jo mange børn med i de familier, der søger asyl her. Det er børn i den skolepligtige alder, som ikke får nogen form for undervisning overhovedet, og det mener jeg ikke er acceptabelt i længere tid. Jeg mener ikke, det kan være rigtigt, at et barn i måske 8–9–10 års alderen risikerer i et år eller to at befinde sig et sted uden nogen som helst form for undervisning. Jeg ved, at både oplysningsforbundene og andre vil være i stand til at løse de problemer, jeg har nævnt her.

Et andet problem, jeg vil nævne, er spørgsmålet om tilstrækkeligt sundhedspersonale i modtagelsescentrene. De mange ulykkelige problemer, vi hører om fra de forskellige centre, er bl.a. udtryk for, at den psykiske belastning hos asylansøgerne, før de kom til Danmark, har været stor og fortsat er det. Det er vores indtryk, at en forøgelse af sundhedspersonalets antal – det gælder både læger og sygeplejersker – ville kunne hjælpe ganske meget på disse problemer, og derfor vil jeg gerne her afslutningsvis spørge justitsministeren, hvorvidt han deler denne bekymring, og hvorvidt der er mulighed for, at man fra regeringens side vil medvirke til, at disse problemer søges løst på en sådan måde, at opholdet for asylansøgerne bliver anderledes og mere tilfredsstillende, end det er i øjeblikket.